COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

209

PREȚUL 1 LEU

I. MÎNZAȚU – GH. SĂSĂRMAN

CATASTROFA MEZONICĂ



ION MÎNZATU – GHEORGHE SĂSĂRMAN

Catastrofa mezonică

* *

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"



Anul IX – Nr. 209 – 1 august 1963

Rezumatul capitolelor precedente

O astronavă pămînteană se întoarce dintr-o lungă călătorie întreprinsă în sistemul stelei albastre Ahernar sau alfa din Eridan. La bord, filologul cibernetician reface în minte întîmplările trăite pe Zaa, una dintre planetele sistemului. În fața lui se găsește un manuscris. Este traducerea unui roman descoperit într-un muzeu de acolo.

Romanul istorisește întîmplările neobișnuite prin care au trecut eroii unei expediții stelare întreprinse de strămoșii oamenilor de pe planeta Zaa.

În clipa care precede lansarea navei Astral-1 se produce o inexplicabilă explozie. Membrii echipajului se trezesc în valurile oceanului. Fenomene stranii se petrec atît în atmosferă, cît și în apă. Rînd pe rînd, astronauții pier în luptă cu vitregia naturii dezlănțuite. Doar comandantul Lur Glaar și biologul Unda Ohoori, cu prețul unor eforturi supraomenești, regăsesc astronava în mijlocul valurilor și se salvează. Revenindu-și în simțire, Lur Glaar constată că Astral-1 se află pe un planetoid de gheață. Încearcă atunci să stabilească legătura cu planeta natală.

Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Desen: CORNELIU BÎRSAN

ION MÎNZATU — GHEORGHE SĂSĂRMAN

Catastrofa mezonică

(Urmare din numărul trecut)

6. Captivi

Rămase așa, în ușă, nemișcată, privindu-l. Cînd îl zărise, la început, pe Lur Glaar, ar fi vrut să se repeadă spre el, cu ochii întrebători larg deschiși, pornită spre răspunsul nedumeririlor. Dar îl văzu aplecat peste tabloul de bord, încremenit în așteptare, și atît de cufundat în muncă, încît nici nu simțise prezența ei în sală.

Nu îndrăznea să-l tulbure. În nemișcarea lui îl asemuia cu o statuie. Și pacea statuilor nu trebuie tulburată.

Unda mai era încă stăpînită de acea căldură străină care îi răscolea trupul cînd, deschizînd larg ochii, prinse să deslușească gălbuiul odihnitor al tavanului infirmeriei. Trezirea aceea i se păruse lungă, nespus de lungă. Dușul galben al culorii îi umezea pleoapele, limpezindu-i privirea renăscută într-o nouă și inexplicabilă viață. Căldura era interioară și fără astîmpăr și fata pricepuse deodată că sînt biocurenți artificiali.

Cînd, mai apoi, străbătea neliniștită coridoarele pustii ale astronavei, încercase să-și întregească firul frînt al amintirilor. Nu-și putea da seama prin ce întîmplare ajunsese pe bord. Reușea să descifreze doar frînturi de imagini, fără nici o legătură, în care chipul lui Lur Glaar se amesteca într-o confuză lichefiere cu talazuri luminoase și cu jocul capricios al unor ciudate scînteieri albăstrui.

Străbătea în fugă coridoarele pustii, deschidea ușile cabinelor, privea în jur... Treptat, un sentiment de ireversibilă singurătate o copleșea, țîrîindu-i în urechi din fibrele liniștii înconjurătoare. Ajunse în cele din urmă la un ecran de control și după o scurtă căutare descoperi că în sala de comandă e cineva..

Acum stătea în ușă, nemișcată, și nu îndrăznea să articuleze nici un sunet. Lur Glaar ședea în fața ei, la pupitru, și degetele lui acționau cu repeziciune butoanele emițătoarelor. Unda se apropie cu pași mărunți, surzi și își ocupă locul. Își roti privirea către celelalte, rămase libere. Scaunele își întindeau brațele goale, într-un gest de neputincioasă chemare. Spațiul sălii, în care două tăceri se pierdeau, rămînea neînsuflețit. Bătăile inimii, lipsite de rezonanță, se înăbușeau dureros, neauzite...

Unda își opri ochii pe profilul încordat al comandantului și, nemaiputîndu-și stăpîni tumultul dezlănțuit al gîndurilor, izbucni într-un strigăt scurt:

— Lur!

Lur Glaar se întoarse încet, ca trezit din somn sau, poate, venit de undeva, de departe. O privi, parcă pe deasupra creștetului, în tăcere. Glasul ei, plin de neliniște îndelung frămîntată, îi înghețase în minte.

— Unde sînt ceilalți, Lur?! Unde?!...

Trebuia să-i spună ceea ce inima nu putea să creadă. Trebuia să-și muște buzele, să înfrunte durerea vorbelor, să aștearnă peste ochii aceștia nevinovați dantela cernită a cuvîntului „moarte"... Trebuia să-i spună...

— Lur, am rămas numai noi?...

Se agăța de numele lui scurt ca de un ultim nod al speranței.

— Numai noi, Unda.

Singuri? Dar Eshira? Dar ceilalți? Îi țineau cu toții tovărășie lui Tet, în drumul lui spre adîncuri? Singuri...

— Poate că nu-i adevărat... De ce taci?! Spune-mi că nu-i adevărat! Spune-mi că nu ești sigur!...

— E adevărat...

Unda își plecă ochii.

— Singuri...

Se ridică și porni să măsoare cu pași nervoși sala. Își ținea mîinile încleștate și își frămînta degetele delicate.

— De ce e atîta liniște?

Se răsuci brusc pe vîrfuri și, spintecînd aerul în gesturi scurte, continuă:

— Unde e uraganul? Unde e oceanul luminat de fulgere? Unde?!

Apoi, după o clipă de ezitare, adăugă, abia șoptit:

— Cum de-i înclinată astronava? Doar zburăm...

Lur Glaar o urmărea absent și simțea că nu are dreptul să tacă.

— S-ar părea că zburăm... Deși motoarele n-au intrat în funcțiune.

— Cum adică? Ce vrei să spui? Hai, zi o dată, vreau să știu tot, înțelegi, tot!...

— Nici eu nu știu tot... Aparatele de bord arată că ne aflăm în Cosmos. Dar... nu țin minte să fi decolat.

Rămase o clipă pe gînduri, apoi continuă încet și rar:

— Ascultă-mă, Unda... Ascultă... Azdiir ne-a părăsit...

Unda îl privea pe comandant și vorbele lui o ocoleau. Asculta o poveste ale cărei personaje erau chiar ei și nu înțelegea lucrul acesta. Vedea astronava gigantică încleștată în gheața planetoidului necunoscut, își plimba privirile pe întinderile sclipitoare, urmărea rotirea înceată a stelelor și se întreba mereu cum va fi sfîrșitul. Glasul lui Lur Glaar curgea monoton:

— ...Acum încercam să intru în legătură cu Marele Consiliu...

— Și pe urmă?...

— Cum pe urmă?

Abia acum înțelese Unda că aceasta era propria lor poveste. Își scutură capul ca după un vis urît și repetă șoptit, fără noimă, ca pentru ea:

— Și pe urmă...

Nu mai auzi răspunsul lui Lur Glaar. Înghețase cu brațele încrucișate pe piept și, stăpînindu-și spaima întrebărilor, rămase așa, privind spre comandant. Fața lui nu trăda nici o emoție. Întrupare îngîndurată și calmă a forței...

Pe nesimțite singurătatea din jur se umplu de prezența lui. Inima îi zvîcni într-o vibrare nouă, de admirație, și Unda simți că alături de Lur o liniște limpede o cuprinde.

*

Brusc, în receptor începură să bîzîie semnale dezordonate. Dîra luminoasă de pe ecran prinse să oscileze. Lur Glaar reglă modulația; cuvinte stranii, venite din depărtări, porniră să se deslușească.

— Atențiune! Taberele 1, 2, 3 și 4!...

Un hîrîit strident acoperi pentru o clipă vocea metalică a crainicului. Lur și Unda se priviră.

— Toate astronavele pe zbor ! Azdiir în primejdie ! Îndreptați-vă spre noi ! Azdiir în primejdie ! Vă așteptăm !...

Paraziții înăbușiră din nou cuvintele. Apoi semnalele încetară, la fel de neașteptat cum începuseră.

Privirea pornită pe zîmbet li se încețoșă brusc. În ochii amîndurora se limpezea hotărîrea aceluiași gînd :

— Plecăm !...

Mîinile lui Lur Glaar se plimbau sigure pe claviatura comenzilor. Instalația de antigivraj eliberă încet nava din strînsoarea ghețurilor. Motoarele intrară în funcțiune și Lur Glaar cuplă pilotul.

Se cufundară în scaune.

Întîi imperceptibil, apoi săgetat, nava își porni trupul și în cîteva clipe țîșni argintie spre cer...



În cîmpul telescopic Azdiir strălucea enigmatic și albăstrui. Lur Glaar îi urmărea conturul rece, încercînd să intuiască primejdia care se abătuse, năprasnică, peste omenire. În minte i se perindau ultimele ore, cu peripețiile lor încă proaspete, și nu putea să nu lege, în gînd, planetoidul de apă, explozia și amenințarea care plutea, obscură, peste Azdiir.

— Unda...

— Oare ce se petrece acolo ? Și cînd a început ?

— La asta mă gîndeam și eu. Pare totul un vis. Un vis urît...

Liniște. Apoi iar :

— Nu răspund...

— Nu.

Semnalele împrăștiate în eter de antenele astronavei se pierdeau în spațiu fără rezultat.

Lur Glaar constată deodată, uluit, că mica pată de pe ecran își schimbă încet diametrul. Creștea și se micșora apoi iar, abia observat.

— Ai văzut ? !

Încuviință din cap.

— Respiră... Se umflă și se strînge !...

Într-adevăr, Azdiir părea o ființă vie al cărei piept tresaltă într-o suflare neliniștită. Tremurul se accentua și se

accelera tot mai mult. Planeta era stăpînită de pulsații tot mai puternice.

— Ca o inimă, Unda... Parcă ar fi o inimă atinsă de suflarea morții...

— Poate e un miraj cosmic, Lur...

Priveau amîndoi, fascinați, inexplicabilul fenomen, încercînd să alunge gîndul că acolo, pe suprafața caldă a uria-



șei inimi, milioane de oameni își caută salvarea de la o pieire neașteptată. Și gîndul acesta revenea tot mai des, chinuitor.

Ochii lui Lur Glaar se închiseră pe jumătate, ca și cum ar fi scrutat depărtările. În minte îi scînteie prima explicație, încă șubredă. Nu cumva explozia care i-a aruncat în neant a fost tocmai prima bătaie a acestei inimi cosmice,

brusc trezită la viață ? Nu cumva prima dilatare a lui Azdiir i-a azvîrlit în spații, cu ocean cu tot ? Și poate că apa s-a adunat apoi într-un glob uriaș, care s-a prefăcut în Planetoidul de gheață. Printr-o firească atracție, picăturile s-au strîns laolaltă și au dat naștere sferei în care plutea astronava.

Lur Glaar intui deodată tot ceea ce trăise pînă atunci. Deschise ochii mari și spuse cu voce tare :

— Da, asta trebuie să fie !... Apa din ocean a zburat în Cosmos. O dată cu ea am zburat și noi, Unda !... Iar Azdiir e acum într-o primejdie de moarte.

Unda încerca să pătrundă cuvintele comandantului. Spuse :

— Știi, Lur, Azdiir seamănă cu un nucleu în pragul fisiunii... Ceva se petrece în miezul planetei... Oare ce ?

Dar Lur nu-i mai răspunse. Atenția îi fusese atrasă de semnalizările aparatelor de bord. Pe cadranele receptoarelor apăruseră oscilații bizare. Să fi fost răspunsul așteptat ? Dar după lungi minute de încordare, Lur Glaar își plecă fruntea nemulțumit : erau propriile lor semnale, reflectate de un obstacol pe care nu și-l putea imagina. Apelul astronavei făcuse cale întoarsă, fără să mai ajungă la țintă.

Surprinderea i se prefăcu în uluială cînd văzu cum Azdiir se învăluie brusc cu un nimb luminescent, străveziu. În aceeași clipă soneriile de alarmă bîzîiră strident, aprinzînd becuri multicolore.

— Șezi ! mai apucă să strige comandantul.

Unda simțea cum propria ei greutate o apasă în scaun, strivitoare. Își încleștase degetele pe mînerele elastice ale scaunului ; în fața ochilor îi jucau licăriri roșii și violete, întunecînd strania imagine a lui Azdiir, care dispăru subit de pe ecran.

Astronava efectuase un viraj strîns și acum își continua zborul în sens opus, întoarsă din drum de pilotul cibernetic.

7. Arde Cosmosul

— Ce-a mai fost și asta ?

Lur Glaar nu răspunse. Era încă amețit și nu-și putea da seama ce cauze au determinat comportarea neașteptată a astronavei.

— Am virat, Lur, şi acum zburăm spre Planetoid!...
— Ştiu eu ?...
Ori de cîte ori era pus în încurcătură rostea aceste două vorbe, legate stereotip şi fără rost. Pentru că, de fapt, ştia foarte bine că au virat, ba chiar se străduia să descopere ce anume determinase această manevră neaşteptată.
— S-ar zice că ne izbim de un zid nevăzut, rosti Lur, îngîndurat.
Trebuiau, de la bun început, să stabilească ce obstacol i-a întors din drum. Pilotul cibernetic nu schimbase ruta din întîmplare.
— Un robot capricios, murmură comandantul.
— Ce-ai spus ?
— Nimic... Ziceam şi eu... Îţi mai aminteşti semnalele de alarmă ?!
— Ce-i cu ele ?
— Cred că în drum se află o puternică centură de radiaţii...
— N-avem decît s-o ocolim, Lur.
— Probabil că nu se poate...
— Atunci s-o străpungem ! Doar n-o să ne poticnim de ea !
Lur Glaar o examină cu atenţie. Vieţile lor atîrnau, poate, de hotărîrea pe care o va lua. Şi n-avea dreptul să se pripească. Dar mai erau în joc şi alte vieţi.
— Lur, existenţa noastră fără omenire... N-ar avea nici un sens !
— S-ar putea să...
— Ştiu. Dar nu-mi pasă !
În privirea curajoasă a fetei se citea o hotărîre care îl impresionă pe comandant. O auzi pe Unda :
— N-avem o altă cale. Nu crezi ?
— Ai dreptate... Să fim, totuşi, prudenţi. Fără noi, o ştii şi tu, astronava nu poate ajunge pe Azdiir...
— Ştiu şi asta, Lur.
Comandantul se îndreptă spre colţul încăperii şi scoase dintr-o nişă două fiole. Îşi inoculară serul antiradiant. Apoi Lur preluă conducerea astronavei şi o întoarse spre Azdiir...



— A dispărut ! şoptiră, deodată, amîndoi. În direcţia în care trebuia să apară imaginea planetei natale, încununată

de nimbul acela straniu, întunericul cosmic se destrămase. O lumină palidă își lățea pata circulară, acoperind strălucirea slabă a stelelor.

Tăceau înfiorați. Amîndurora le reveneau deopotrivă în gînd imagini legate de viața lor trecută. Părinții și frații, prietenii, tot ce aveau drag pe lume, rămăseseră acolo, îndărătul perdelei opace de lumină, care le răpea vederii chipul îndepărtat al lui Azdiir.

Lur Glaar încerca să-și alunge din minte figurile obsedante ale atîtor prieteni care îi zîmbeau veseli, întinzîndu-i mîinile înainte de decolare.

Plecările și sosirile i se păreau firești, se obișnuise cu ele și nu-l mai impresionau. Îndrăgise într-atît astronava, încît își imaginase viața ca un lung drum cosmic, cu scurte popasuri printre oameni. Însă acum se gîndea fără voia lui la o despărțire definitivă. Și, pentru prima dată, înțelese limpede că pasiunea lui, ruptă de omenire, ar fi lipsită de orice valoare.

— La ce te gîndești?

Lăsă moale mîna cu care își cuprinsese tîmplele și răspunse:

— Mă gîndeam... la noi...

— La noi?!

Pentru o clipă, Undei i se păru că întrezărește, îndărătul acestor cuvinte, un înțeles neașteptat.

— Noi nu mai contăm, Lur! căută ea să ocolească ceea ce putea să fie o simplă iluzie.

Lur întoarse capul și o privi dojenitor.

Apoi, cînd ridică ochii spre ecran, zări cum pata aceea luminoasă creștea în spațiu și își sporea intensitatea, micșorînd tot mai mult cîmpul vizual.

Aproape că încetaseră să se mai mire. Se obișnuiseră cu ideea că lumea întreagă e întoarsă pe dos și s-ar fi așteptat acum la orice noi ciudățenii.

— Oare catastrofa de pe Azdiir să fie fatală?

Unda evitase multă vreme să pună această întrebare. Și după o clipă de tăcere, continuă:

— Ții minte vechile legende care proroceau sfîrșitul lumii?

Comandantul zîmbi. Strămoșii vedeau sfîrșitul lumii în felul lor, naiv. Pentru ei lumea se reducea la cele nouă con-

tinente. Sfîrşitul lumii însemna dispariţia materiei... Dar cine mai putea crede în basme?

Mai tîrziu sfîrşitul lumii echivala în mintea unora cu un cataclism nimicitor. Pe atunci fantezia multor scriitori fusese tentată de descrierea catastrofelor nucleare sau cosmice. Tablourile zugrăvite de imaginaţia lor erau adesea sinistre, înspăimîntîndu-i pe cei slabi...

Şi, totuşi, cu Azdiir se petrecea ceva inexplicabil, care aducea a cataclism nemaiîntîlnit. Nici o legendă n-ar fi putut imagina tabloul pe care îl contemplau Lur şi Unda.

Contoarele prinseră să vibreze alarmante: acele fosforescente oscilau ameninţător, semn că astronava pătrunsese într-o zonă de puternice radiaţii.

Lur Glaar şovăia. Mai departe riscul vieţii era de neocolit. Indicatoarele se apropiau încet de cifra limită. Şi nu puteau şti cît va dura trecerea prin cortina ucigătoare.

Dar, de partea cealaltă a ei, oamenii le aşteptau sosirea salvatoare. Trebuiau să străbată perdeaua morţii. Riscul nu le era zadarnic. Trebuiau să ajungă acolo, pe Azdiir, alături de oameni, în clipele acestei grele încercări.

— Trebuie! şopti comandantul, neclintit.

— Da, Lur!...

*

— Uite ce se petrece aici!

— Unde?

— Priveşte!... Vitezometrul!...

— Da... scade... ciudat!...

— Scade viteza, Lur! Ceva ne opreşte din drum!...

Erau supuşi unei frînări neaşteptate, care creştea mereu, de parcă un zid impenetrabil şi-ar fi ridicat materia vîscoasă în calea astronavei.

— Trebuie să accelerăm! îl îndemnă Unda.

Lur se supuse tăcut. Întinse mîna şi conectă motoarele.

Acul vitezometrului rămase cîteva clipe nemişcat, apoi prinse din nou să coboare către zero. Comandantul acţionă debitul motoarelor şi spuse încet:

— Putere maximă!...

— Mai încearcă o dată, Lur!... Poate acum...

— Inutil...

Deceleraţia creştea vertiginos, apropiindu-se de limita suportabilităţii. Motoarele vibrau îndrăcit, zguduind corpul astronavei. Lur încremenise:

— De ce ai rămas aşa?
— Taci, Unda... Nu te mişca... Fă cît mai puţin efort!
— Ce s-a întîmplat?
— Acceleraţie minus 10 b!...
— Minus 10 b!?...
Lur Glaar îşi întoarse privirile către Unda. Cu obrajii palizi şi buzele crispate, fata se lăsase moale în fotoliu. Încet, pleoapele i se închiseră într-un spasm dureros.
— Unda!
Comandantul se stăpîni cu greu. Pe ochi i se lăsase un văl des şi ceţos; vederea îi slăbea tot mai mult. Capul îl durea şi prin trup îi treceau furnicături fierbinţi. Puterile îl părăseau. În faţa lui, Unda zăcea răsturnată în fotoliu, fără cunoştinţă.
Era prea mult!
Cu un ultim efort, Lur Glaar căută, pe bîjbîite, butonul de acţionare a pilotului. Îl răsuci cu degetele tremurînde, în timp ce-şi simţea trupul doborît de uriaşele suprasolicitări.



Tăcerea a fost lungă şi i-a ţinut mult timp cu capetele plecate. Gîndul înfrîngerii nu se lăsa alungat. Revenea iar, de fiecare dată, aducător de întrebări nerostite şi inutile.
Astronava se apropia de Planetoid. În urma ei, o lumină sinistră se lăţea tot mai mult pe boltă, acoperind noi constelaţii.
În cele din urmă, comandantul curmă firul inert al tăcerii.
— Ne întoarcem...
— Spre Azdiir Cosmosul pare că arde. Şi nu putem trece, vorbi Unda copleşită.
Spusese ce-i venise mai întîi pe limbă, la întîmplare. Simţea nevoia să vorbească, simţea că trebuie să spună ceva. Îl auzi pe Lur Glaar.
— Da, mai departe nu putem trece... Şi văpaia se întinde...
— Nu putem, repetă Unda, mecanic.
Rămaseră amîndoi cu capetele plecate, fără să se privească.
— Am făcut tot ce ne stătea în putinţă...

— Da, Lur... Te rog, nu te mai gîndi la asta...

Se simţeau vinovaţi, fără să înţeleagă prea bine de ce.

— Ce crezi că e de făcut?

Comandantul nu răspunse. În minte i se limpezea tot mai mult hotărîrea.

— Ne vom întoarce! Au trecut abia cîteva zeci de minute de cînd s-au lansat apelurile. Încă nu e tîrziu. Vom mai aştepta şi vom încerca din nou! Pînă cînd vom izbuti!...

În urma astronavei, lumina se întindea furişată, acoperind stelele. Înconjurară de cîteva ori Planetoidul, micşorîndu-şi viteza, şi se scufundară apoi în apa azurie. Ciocnirea fu lină şi legănată.

— Iată-ne din nou aici...

Indicatoarele începură să vibreze dezordonat. Afară se petreceau fenomene surprinzătoare. Presiunea atmosferică, înainte egală aproape cu zero, creştea simţitor, semn că atmosfera pierdută se reîntorcea să îmbrace Planetoidul. Temperatura de afară îşi sporea şi ea valoarea.

Cînd Lur încercă să îndrepte din nou astronava spre Azdiir, îşi dădu seama că este prea tîrziu.

— Nu mai avem cum să ne orientăm, Unda, constată el, încruntat.

— Să stăm cu braţele încrucişate?

— Priveşte şi tu!... Cosmosul arde acum de jur împrejurul Planetoidului. Şi nu se mai vede nimic. Iar atmosfera împrăştiată se adună din nou, împinsă parcă din urmă...

— Şi atunci?

— Să avem răbdare... Poate va trece norul acesta de lumină şi pe urmă...

— De n-ar fi prea tîrziu, rosti Unda, ca pentru sine.

Pe boltă focul se lăţea necontenit, stingînd stelele una după alta. Curînd, Planetoidul fu învăluit de o strălucire stranie şi numai în jurul lui Ahernar rămase o pată întunecată, ca o prăpastie, în fundul căreia licăreau tot mai slab constelaţii.

8. Carapacea de plasmă

Poate că dacă n-ar fi fost ziua aceea atotcuprinzătoare, pe cerul căreia astrul trona, încoronat de o neagră aureolă, totul şi-ar fi reluat cursul firesc. În aşteptare, astronava

plutea pe suprafața lichidă a Planetoidului; aştepta o comandă, o scurtă rotire de axe pentru ca, descătuşînd energii propulsoare, să-şi lunece oglindirea spre infinit.

Dar, de jur împrejur, ziua îşi arcuise lumina şi, îndoliat, Ahernar parcă plîngea. Lucirea nefirească a zilei perpetue devenise fascinantă, înfiorînd totodată inima.

Lur Glaar se cufundase cu totul în gînduri, încercînd — pentru a cîta oară? — să şi le pună în ordine. Nu fusese niciodată adeptul neglijenței şi al haosului, şi acum cu atît mai puțin. Voia să-şi pună cîteva întrebări şi să şi le lămurească. Voia să-şi claseze nedumeririle, să le aşeze într-o ordine logică şi firească. Şi lucrul acesta i se părea tot atît de greu ca şi a aranja foile nenumerotate şi răvăşite ale unei cărți, scrisă într-o limbă necunoscută.

Unda îl privea, din cînd în cînd, neîndrăznind să-l tulbure. Se plimba încet prin fața tabloului de comandă şi arunca cîte o privire distrată pe cadranele de control. Aştepta şi ea, nerăbdătoare, clipa plecării.

La început nici nu băgase de seamă jocul tot mai nestăpînit al aparatelor. Dar, cînd se aprinseră luminile de avertizare, pricepu deodată că afară se petrec lucruri ciudate şi tresări.

— Lur!

El se apropie fără să răspundă. Parcă presimțise că ceva avea să se întîmple.

— Presiunea... temperatura...

— Cresc, Lur!...

— Da, cresc... Eram sigur...

Unda rămase descumpănită.

— Erai sigur? De ce anume?

— Încă nu... Să nu mă pripesc...

Răsuci un buton şi prin peretele transparent al astronavei apăru fața netedă şi nemărginită a apei. Lumina de afară pălise. Atmosfera, saturată cu vapori, devenea tot mai opacă.

— Ciudat! se încruntă Lur Glaar. Foarte ciudat!...

Vedea cum pe cadranul vitezometrului oscila o buclă pîlpîitoare, semn că asupra astronavei acționa o forță necunoscută, accelerînd-o. Dar nu numai asupra astronavei. Întregul Planetoid ieşise, probabil, de pe traiectorie, accelerîndu-şi mereu mişcarea. Norul de lumină ce venea dinspre

Azdiir părea să fie un cîmp de forțe care înlătura totul din drumul său.

— Cum de n-am observat pînă acum?

— Încotro ne împinge? întrebă Unda.

Comandantul acționă cosmograful. Examină în grabă harta astrală, pe care se deslușea propria lor orbită capricioasă.

— Cădem...

— Cum adică?!

— Atrași de Ahernar... Sau poate o altă forță ne împinge în brațele acestei stele...

— Deci, așa! aprobă ea, lungind cuvintele. Înseamnă că legile naturii se răstoarnă. Vom cădea în stea... Încă nici o planetă nu și-a părăsit singură traiectoria!...

Lur se gîndi o clipă.

— Se vede că noi și Planetoidul facem excepție. Aparatele de bord arată că mergem, în mod sigur, spre o ciocnire cu astrul cel albastru...

Fata rămase locului, îngîndurată.

*

— Să evadăm, hornul este încă deschis! propuse Unda, îndîrjită. Mai e timp!...

În sufletul ei se învălmășea ura pentru acel blestemat corp ceresc care îi duce implacabil la moarte pe ultimii supraviețuitori ai expediției. Dar poate că nu Planetoidul era de vină. Unda simțea pulsul secundelor și știa că fiecare dintre ele îi apropia de dogoarea razelor albastre. Alfa Eridan părea că-i așteaptă, mai fierbinte și mai strălucitor ca niciodată.

Astronava porni la îndemnul comandantului. Unda știa că, undeva, alături de ea, Lur Glaar stăpînește calm comenzile uriașului trup metalic. N-avea curajul să-l privească. Un fel de amară descurajare încerca s-o convingă că totul va fi zadarnic. Își mai amintea gustul încă apropiat al primului eșec. Bariera de lumină le tăiase, necruțătoare, calea spre Azdiir. Oare și acum astronava se va lăsa înfrîntă?

— Lur, să ieșim spre Ahernar!

— Spre Ahernar?!... Nu se poate!...

— Ba da... Oricît ar fi de ocolit, e singurul drum rămas liber.

— E riscant, aproape imposibil... Sîntem prea aproape de astru. N-am mai avea timp să frînăm. Ne-am arunca singuri în braţele stelei şi ne-am volatiliza în cîteva minute...

Unda se înfioră. Mai şovăia încă.

— Şi dacă nu vom izbuti să străpungem perdeaua de foc? întrebă ea.

— Trebuie!... Altfel...

— Dar dacă totuşi...

— Atunci...

— Atunci vom încerca spre Ahernar!... Promite-mi!

— Bine, Unda...

Mai mult pentru sine, fata continuă, abia şoptit:

— Nu-mi pot imagina că am rămîne în carapacea asta blestemată... tîrîndu-ne încet spre inevitabila stea albastră...

Amuţiră.

— Pierdem iar viteză...

— Accelerează, Lur!

— Sînt la limită... În faţă nu e numai norul de lumină... Ceva, ca o mlaştină vîscoasă, ne barează drumul!...

— Atunci întoarce!

— Să încercăm încă o dată...

Astronava viră şi porni înapoi, vibrînd şi mugind ameninţător. Jeturi uriaşe ţîşneau în urma ei, multicolore. În vremea asta, Planetoidul se înconjurase cu o perdea groasă de aburi. Sub cupola norilor, presiunea şi temperatura creşteau vertiginos. Oceanul rămînea totuşi calm, de o calmitate aparentă, care încătuşa energii uriaşe, gata să se dezlănţuie.

Trecură tangent cu suprafaţa apei. Învelişul protector se încinsese, devenind incandescent. Atingerea apei îl făcu să sfîrîie, împroşcînd nori groşi, albi.

— Pornim din nou...

— Accelerează la maximum! rosti Unda, rece.

— Asta şi fac... Dar sorţii de izbîndă sînt mai mici ca oricînd.

În jurul Planetoidului, dincolo de stratul gros al norilor învolburaţi, apăruse un zid straniu pe care Lur încerca să-l străpungă cu astronava. S-ar fi spus că natura adusese, de undeva, o carapace luminoasă cu care e înconjurat globul de apă.

— E de necrezut! gîndi Lur Glaar, cînd astronava trebui să se întoarcă din nou, învinsă.

Apoi, cu voce tare, constată:

— S-ar zice că toate direcțiile sînt barate de acest zid fierbinte...

Cîteva clipe se scurseră în tăcere.

— Spune-mi, Lur, ce crezi despre carapacea asta... Ce poate fi?

— Bănuiesc...

— Ce bănuiești?

— Știu eu?!... Cred că e o plasmă... Densă și fierbinte...

— Plasmă!?

Comandantul urmări un timp indicațiile aparatelor. Apoi răspunse:

— Da... O plasmă de un fel deosebit... Nemaiîntîlnită încă. Pare formată din particule grele... Înlănțuite în cîmpuri mezonice... *

Lur Glaar pricepu că apucase capătul unui fir care nu știa unde se sfîrșește. În clipa aceea glasul fetei îi curmă gîndul:

— De unde a apărut plasmă aici?

— De unde a apărut? Asta e întrebarea!...

Se lăsă tăcerea. Tîrziu, Unda se apropie de el.

— Lur...

— Spune.

— Dacă nu vom mai ieși?

Comandantul încreți fruntea, clătinînd din cap:

— Vom ieși!... Nu se poate altfel...

— Ba se poate... Se poate, Lur! Tu știi lucrul acesta, acum îl știu și eu...

— Nu te mai gîndi la asta!

Îl privi în ochi cît o străfulgerare. Părea calm și sigur.

---

* Cîmpurile mezonice sînt asemănătoare celorlalte cîmpuri cunoscute (electromagnetic, nuclear, gravific), cu deosebirea că, în ele, se înlănțuie mezonii. Aceste particule se numesc astfel deoarece masa lor se găsește între masa electronului și aceea a hiperonilor (particule grele). În sistemul nostru solar, substanța e alcătuită din atomi, formați la rîndul lor din nuclee și electroni. În mod artificial, fizicienii au reușit să obțină și atomi în care electronii au fost înlocuiți cu mezonii (mezoatomi). După părerea savantului sovietic Bruno Pontecorvo, e posibilă existența unor mezoni care să aibă o masă doar de cîteva ori mai mare decît masa electronilor. Fiind mai grei decît electronii, mezonii se vor învîrti mai aproape de nucleul atomului respectiv, care își micșorează astfel diametrul. În felul acesta, o substanță mezoatomică nu numai că este mai densă decît substanța obișnuită, atomică, ci are chiar alte proprietăți fizico-chimice (*n.a.*).

— Nu ne dăm bătuți, întări el.

— N-ar fi mai bine să încercăm altceva?

— Ce?

— Hipotermia... Zbor cu program...

— Ar fi inutil. Avem o viteză mult prea mică pentru a ne-o păstra și după o frînare peste limita suportabilității. Zborul cu program nu e potrivit în asemenea situații. Trebuie să fim treji.

— Și atunci?

— Cred că singura noastră șansă e să nimerim un ochi slab al rețelei de plasmă.

— Și crezi că acesta există?... Să nu se închidă fereastra spre Ahernar!...

— Încercăm...

Accelerară cu toată forța lui Astral-1. Dar și de astă dată fu în zadar. Frînarea începu brusc, ca de obicei. Nava își încetini zborul, neputincioasă...



— Promite-mi că e ultima încercare! Dacă nu reușim nici acum, ne îndreptăm spre astru. Cu orice risc!

— Îți promit, Unda.

Erau amîndoi frînți de oboseală. Accelerările și frînările repetate, încordarea nervoasă, neîntreruptă le secătuise puterile. Ședeau în fotoliile moi și vocile le erau stinse, tărăgănate.

Pe Lur Glaar îl chinuia gîndul că s-ar putea lăsa descurajați. Trebuiau să facă orice sforțare pentru a nu-și pierde speranța. Trebuiau să lupte, să lupte neîncetat. Și, ca pentru a se convinge de fermitatea gîndurilor, se ridică brusc în picioare.

Unda deschise ochii mari.

„Cît e de înalt! Și chipul îi e transfigurat... Privirea cenușie îl plimbă în cine știe ce depărtări... Trebuie să-l ajung. Să alungăm împreună fantoma eșecului... Nu mă tem!..."

Stăpînită ca de-o vrajă, Unda se ridică încet. Nu-și putea dezlipi ochii de pe chipul lui. Rămaseră cîteva clipe nemișcați. Apoi, comandantul o privi și, văzînd-o așa, în picioare, își coborî pleoapele.

Astronava se îndepărta de sîmburele tot mai mic al Planetoidului, apropiindu-se acum de peretele invincibil de

care se ciocnise în atîtea rînduri. Înfruntarea dintre mașină și neființă fu cumplită, mai lungă și mai înverșunată. Dar stihia naturii învinse din nou.

Lur Glaar, consternat, întoarse astronava din drum. Acum nu le mai rămînea decît să încerce ultima șansă : spre Ahernar. Să fugă spre stea prin hornul rămas încă deschis în carapacea de plasmă.

Cînd nava străpunse din nou pachetul compact al norilor care se învălmășeau în jurul nucleului de apă și se avîntă spre cer, pata întunecată din jurul stelei își pierduse din intensitate. Lumina înaintase puțin cîte puțin și fereastra deschisă pînă de curînd se îngusta tot mai mult.

Planetoidul își sporea mereu accelerația, apropiindu-se inevitabil de alfa Eridan. Iar viteza relativă a astronavei scădea văzînd cu ochii. Se apropiau încet, tot mai încet de spărtură și în vremea asta ea se micșora neîncetat.

— Dacă se închide? întrebă Unda, cu glas tare.

— Atunci se închide! murmură Lur, îngîndurat.

Treceau prin clipe de grea cumpănă. În carapace îi pîndea moartea. Iar în fața lor mai era o șansă, o șansă mică, aproape inexistentă. Amîndoi știau că puterea motoarelor n-ar fi fost suficientă pentru a-i scăpa de atracția stelei. Eliberați din strînsoarea carapacei de plasmă, s-ar fi trezit în preajma lui Ahernar. N-ar mai fi avut vreme să schimbe direcția și să accelereze pentru a scăpa de forța uriașă cu care i-ar fi încolăcit astrul. Nimic nu i-ar mai fi putut salva de îmbrățișarea spre care acesta îi chema cu sinistră insistență.

Deodată un curent puternic îi smulse și îi proiectă spre spărtură. Asemenea unui balon uriaș, carapacea se comprimase, aruncîndu-și conținutul într-o dîră fluidă prin orificiul îngust.

Împroșcați spre stea de acest jet gigantic și-ar fi încheiat fulgerător existența. Trebuiau să se întoarcă pînă ce nu era prea tîrziu. Lur încercă să vireze. Mîinile împinseră manetele pînă la refuz.

— Ce faci, Lur? protestă Unda, nedumerită.

— Sîntem azvîrliți spre Ahernar! îi strigă Lur. N-am prevăzut forța asta!...

— Și vrei să rămînem aici?

Comandantul voi să răspundă, dar un șoc puternic îi curmă cuvintele. Brusc, hornul din fața cosmonavei se în-

chise, înainte ca această să fi ajuns afară. Astral-1 fu frînat fulgerător şi vîrtejuri puternice îl rostogoliră. Alfa Eridan dispăruse din cîmpul optic. Acum nici un semn de viaţă nu mai putea pătrunde din exterior pînă la ei.

Abia într-un tîrziu, cînd se dezmeticiră, cei doi cosmonauţi se priviră în ochi.

— S-a închis, rosti calm Lur Glaar. Acum nu mai avem de ales... Sîntem captivi.

Unda se lăsă în fotoliu şi închise ochii. Cuvintele lui o îndemnau să nu-şi piardă cumpătul, să fie tare.

Lur rămase cu privirile aţintite pe chipul Undei. Se apropie şi îi trecu mîna prin păr, mîngîietor. Ar fi vrut să-i spună ceva, dar nu găsea nimic. Se auzi chemat:

— Lur...

Numele lui sună ciudat, ca niciodată...

Unda se ridică din fotoliu şi-l privi pe comandant, încercînd să zîmbească. Schiţă cu greu un surîs crispat.

— Ştii, Lur, şopti ea, nu mi-aş fi putut închipui că Astral-1 va sfîrşi ars de Ahernar.

Tăcu şi plecă ochii. Poate pentru a-şi ascunde tremurul genelor care se luptau să oprească lacrimile. Nu plînsese din copilărie. Acum, sub privirea lui Lur Glaar, i s-ar fi părut şi mai ruşinos să plîngă. Cînd se linişti, ridică fruntea:

— Mai e puţin şi astrul va înghiţi Planetoidul... cu noi cu tot... Să nu te temi pentru mine, Lur!... Voi fi tare!...

Pe faţa comandantului nu tresări nici un muşchi. Gîndurile îi alergau de la oamenii rămaşi pe Azdiir, la resemnarea mîndră a Undei. Mai rămăsese vreo cale neîncercată? Nu, nu mai exista nici una.

Erau prizonierii unei sfere impenetrabile care cădea vertiginos în albastrul infern ahernarian, ducîndu-şi cu sine pasagerii, împotriva voinţei lor. Iar ei erau neputincioşi şi orbi, căci, o dată cu ultimele raze stelare oprite, fereastra închisă îi despărţea definitiv de lumea dinafară.

Lur Glaar se înapoie la pupitru. Îndreptă astronava spre Planetoid şi, după cîteva minute, se cufundară în miezul lichid al acestuia. Pătrunzînd în apă, învelişul aprins se mai răci. Şi în timp ce afară presiunea şi temperatura creşteau neîncetat, dezlănţuind uragane, nava se cufunda în adînc, înmormîntîndu-se în centrul sferei fluide. Era un ultim răgaz înaintea îmbrăţişării lui Ahernar...

9. Alfa Eridan

Minutele treceau fără șir. Ei ședeau în fotoliile devenite parcă mai țepene și incomode. Gîndul că s-ar putea întinde pur și simplu pe podea, cu ochii închiși, în așteptarea sfîrșitului, li se părea la amîndoi absurd. Și, la drept vorbind, nici unul nu se putea obișnui cu ideea că în curînd nu vor mai fi. Li se părea o glumă proastă pe care nu știu cine o scornise pe seama lor.

— Lur !...

Comandantul întoarse capul.

— N-ai vrea să ascultăm muzică ?

Întrebarea îl surprinse prin simplitatea ei. Și era tentat să creadă că tocmai la asta se gîndea și el.

— „Poemul cerului cu stele" ?

— Da... sau, mai bine, „Simfonia drumurilor albe"...

Comandară bucata dorită. Spațiul sălii se umplu curînd de acordurile neliniștite ale primei mișcări. Era o dezlănțuire de bucurie exaltată, pe care Unda o îndrăgise încă din copilărie. Își clădise visuri fără număr în reveria ascultării, își șoptise fără glas zeci și zeci de vorbe dragi.

Dacă iubea viața ? Nu se întrebase niciodată, pentru că n-ar fi putut bănui că se va despărți atît de curînd de ea. Anii ei puțini la număr fuseseră o neîntreruptă înlănțuire de speranțe împlinite și de doruri născute năvalnic. Tindea mereu mai sus, mereu mai departe, către desfătătorul miraj al constelațiilor. Își urmase ținta pas cu pas, urcînd o nesfîrșită scară și fără să privească în urmă. Dar acum, cînd însăși viața îi punea această întrebare, putea răspunde fără șovăială : da, o iubea !

Trebuia să-și curme avîntul, o dată cu zilele, și să le înmormînteze în miezul incandescent și sinistru al lui Ahernar. Nu-i venea să creadă. Ar fi fost nedrept : atît de puțin trăise și își dorise atîtea !...

Avea acum nevoie de un sprijin, oricît de mic, de o speranță. Pentru prima dată simțea nevoia să ceară ocrotirea lui Lur. Dar nu putea s-o facă, nu-i era în fire. Îl privi pe comandant și tresări, surprinsă, căci fața lui, atît de imobilă de obicei, era acum transfigurată de visare. Înfățișarea neobișnuită a feței lui o tulbură.

— La ce te gîndești ?

El deschise ochii mari și răspunse cu voce schimbată:
— La Azdiir...
La planeta îndepărtată pe care nu o vor revedea niciodată. Azdiir rămînea nevăzut, tăcut și intangibil, de parcă o vrajă necunoscută l-ar fi răpit. Azdiir în agonie, așa cum îl văzuseră ultima dată, înconjurat de nimbul acela straniu și rece, pulsînd ca o inimă uriașă, cu omenirea amenințată de pieire și căutîndu-și salvarea...
Poate că se gîndea la echipajul unei expediții astrale, căruia Marele Consiliu îi încredințase o misiune măreață, rămasă fără împlinire. La oamenii de viața cărora se simțise cîndva dator să răspundă și pe care nu-i mai putuse împiedica să moară.
— Muzica îmi amintește de plecarea noastră... Da, Unda, plecarea...
Oamenii, toți, care îi întovărășiseră și care nu le vor mai aștepta întoarcerea, îmbrăcați în roșu, după tradiție. Undeva, la marginea împădurită a unui oraș, o vilă cu încăperi cunoscute, care poate nu mai există. Acolo crescuse el, Lur Glaar, acolo zărise pentru prima dată văpaia de basm a stelelor, acolo își plămădise visul zborului spre nesfîrșit...
Privindu-l, Unda înțelegea cît de mult iubea el viața. Dar o iubea cu demnitatea omului care, prețuind-o, știe să o părăsească cu fruntea sus. Și deodată simți că acordurile simfoniei devin chinuitoare, de nesuportat. Se ridică și, apăsînd un buton, curmă melodia. Apoi fata se întoarse încet cu ochii la comandant și îngăimă, ca o scuză:
— La ce bun?...
Lur o înțelese. Îi simțea strîngerea tristă a glasului. Trebuia s-o îmbărbăteze, să-i dea curaj.
— Unda...
Se opri. Ce-ar fi avut să-i spună? Nimic, absolut nimic. Dar în clipa aceea ar fi dorit s-o mîngîie.
Parcă pricepînd, ea se apropie și întinse brațul. Lur Glaar îi luă mîna în palmă și o atinse ușor cu degetele.
— Spune-mi ceva, Lur... Despre tine, despre viața ta...
— Nu m-am gîndit niciodată la viață, Unda. N-am avut timp: am trăit-o...
— Și eu aș fi vrut să trăiesc, Lur... E atît de absurd să nu te poți opune unei morți stupide!...

El îi trecu duios mîna prin păr și o privi în ochi. Ar fi vrut să vadă dincolo de ei. Poate era mai bine așa, totuși... Se simțea încovoiat sub povara unei forțe necruțătoare. Dar nu se gîndea la el. Mai devreme sau mai tîrziu tot avea să moară. Întotdeauna dorise să-și afle sfîrșitul în imensitatea spațiului cosmic. Acum i se pregătea un mormînt grandios, demn de un astronaut. Dar nu se putea împăca cu gîndul că trebuie să se despartă de cei dragi fără să-i știe salvați de primejdia pieirii. Nu putea îndura chipul trist cu care Unda îi șoptise: „Aș fi vrut să trăiesc..."

Ea îl privea într-un fel ciudat și i se părea că nu mai întîlnise niciodată un asemenea om. Și tocmai acum trebuia să-și încheie viața, fără putință de îndoială! Șopti:

— Cînd eram mică o întrebam pe mama de ce cad stelele. Ea rîdea și nu voia să-mi răspundă...

Lur Glaar încercă să-și amintească chipul mamei sale. Copilăria lui se pierdea undeva în neguri aproape de nepătruns. Neașteptatul gînd al Undei îi trezise mirarea.

— De ce cad stelele? repetă fata. Tu știi?

Comandantul zîmbi, distrat.

— Stelele nu cad...

— Știu.

— Dar dacă stelele cad?

— Cum adică să cadă, Lur?

— Așa ca și noi... Simplu... ca un fruct copt înainte de vreme.

Clipele se scurgeau lungi, și ei le simțeau fiecare zvîcnire. Totul se mișca încet, nemaipomenit de încet. Ochiul înregistra imagini parcă separate și mișcarea se reconstituia numai în minte.

— Oare vom fi conștienți pînă în ultima clipă? îndrăzni să întrebe Unda.

Nu mai putea ocoli gîndul acesta pe care îl simțea de mult înfipt în creier. Va avea putere să îndure totul? Să înfrunte moartea, privind-o drept, fără clipire? Încetul cu încetul, îndoielile i se spulberau. Pe oamenii deosebiți primejdia îi îndîrjește, îi face mai puternici. Unda aștepta. Întrebă:

— De ce nu începe?

Lur Glaar privi aparatele. Era încă liniște. O liniște care prevestea ceva nelămurit.

Unda își luă mîna dintr-a lui. Oare cît mai aveau de trăit? Nu, nu dorea să afle. Oricum, viața lor se număra acum cu secundele. La ce bun să fi aflat cîte mai sînt? Dar simțea că în ultima clipă se va arunca în brațele lui Lur. Ar fi vrut să-l strîngă la piept și să-l sărute. Și se temea că n-o să mai apuce.

Gîndul acesta o paraliza. Nu putea lua nici o hotărîre. Secundele se scurgeau neîntrerupt și fiecare putea fi cea de pe urmă. Brusc se aplecă și îi atinse, abia, buzele cu ale ei. Apoi se îndepărtă repede, fără să întoarcă privirea. Curajul părea că-i pierise, așa, deodată. O emoție necunoscută o stăpînea.

Voia acum să vadă ce se petrece în jurul astronavei. Nu mai putea suporta așteptarea oarbă. Se apropie de bord și răsuci butonul de acționare a hublourilor. Acestea se deschiseră, lăsînd descoperit peretele transparent. Afară totul se amestecase într-o topire confuză. Presiuni și temperaturi tot mai mari transformaseră întregul glob de apă într-o învolburare crîncenă de curenți luminoși. Părea să fie un imens laborator în care cineva pregătea o experiență fără precedent.

Lur rămăsese nemișcat. Sărutul Undei venise poate prea tîrziu. Nu mai putea scoate nici un cuvînt. O privea doar, în tăcere, fără să știe bine ce se petrece cu el. Simțea cum un fir invizibil se leagă acum, de nedesfăcut.

În clipa aceea contorul de neutrini începu să vibreze.

Potopul de particule se abătuse asupra navei, sporindu-și mereu intensitatea. Pe ecran oscila o dîră portocalie.

— Începe..., murmură Unda cu ochii ațintiți pe tabloul de bord.

Comandantul se ridică încet, grav. Se apropia clipa...

Amîndoi se gîndeau la același lucru, la un singur lucru, la unul singur. Orice alt gînd le devenise inaccesibil. Rămăseseră nemișcați, privind cadranele care trebuiau să le vestească, poate cu o frîntură mai devreme, sfîrșitul. Ahernar era probabil foarte aproape...

Și contoarele nu întîrziară să prindă viață. Întîi detectorul gama, apoi cel neutronic, beta și alfa se însuflețiră.

Indicatoarele se mişcau încet pe cadrane, apropiindu-se de cifra neagră. Semnalizoarele de alarmă se treziră şi ele, părînd cuprinse de un tremur sălbatic.

În tăcere, Lur şi Unda aşteptau cu feţele împietrite împlinirea dozei fatale. Deodată indicatoarele încremeniră. Doar în golul sălii şi în timpane mai răsunau ciocănituri nebuneşti. Inimile mîndre, neînfrînte îşi întîmpinau ultima bătaie.

Aşteptarea aceasta, mai chinuitoare decît moartea, le umpluse fruntea cu broboane strălucitoare de sudoare. Coarda era întinsă la maximum, gata să plesnească...

Simţiră amîndoi răscoliri necunoscute prin sînge. În tot corpul se mistuiau fierbinţeli iuţi. Broboanele de pe frunte se scurgeau pe tîmple şi pe rădăcina nasului, usturătoare.

Încet, fluxurile ucigătoare începură să scadă, inexplicabil. Curînd indicatoarele se apropiară de normal. Lur Glaar îşi întoarse uluit privirea spre pereţii transparenţi. Un nor albicios şi dens îi înconjura din toate părţile. Ceaţa prinsese, treptat, să se destrame, întunecîndu-se. Afară totul se schimbase.

— Unda!... Unda! strigă Lur Glaar, într-o însufleţire copilărească.

Prin fumul tot mai străveziu se întrezăreau pîlpîiri firave.

— Ce-i asta? întrebă fata, ca prin vis. Ce se întîmplă, Lur?

Un ultim văl se desprinse de pe înveliş. De jur împrejurul astronavei, în cîmpul de un negru mănos al beznei, înfloriseră stelele.

Părea de necrezut. Erau liberi, în largul infinit! Nici nu se mai întrebară dacă e adevărat. Se aruncară unul spre celălalt şi trupurile li se încleştară.

Lur nu se mai gîndea la nimic, căci reînviaţilor nu le pasă de moarte. Strîngea la piept trupul drag al Undei şi-i acoperea ochii şi gîtul cu sărutări. Şi Unda ar fi vrut să-i spună pe nume, în şoaptă, dar tăcea înfiorată.

Lur Glaar şi Unda Ohoori făceau parte dintre oamenii care, prinşi în clocotul pasiunii profesionale, uită adesea de

inimă, trec pe lîngă dragoste fără măcar să o bage în seamă. Cele trăite de ei în orele acelea îi apropiaseră, dezvăluindu-le tainele ascunse ale inimii. Amenințarea morții născuse în suflete setea de iubire și acum, cînd, pe neștiute, primejdia trecuse, le rămînea în suflet o umbră de fericire.

Astronava se îndepărta de clocotul stelei. Pe pereții ei încinși, ultima peliculă lichidă mai străluci o clipă înainte de a se evapora. Doar ea mai amintea despre existența unui Planetoid de apă, care dispăruse fără urmă...

10. Singuri

Îi stăpînea pe amîndoi o bucurie caldă, nemărginită. Tăceau, privindu-se în ochi.

Deodată Lur Glaar o cuprinse strîns pe Unda și, ridicînd-o în brațe, porni să se învîrtească cu pas vijelios prin sală. N-ar fi putut bănui niciodată cîtă însuflețire poate naște bucuria. Nicicînd nu cunoscuse senzația aceasta, inexprimabilă, cu vagi luciri senine într-o explozie de orbitoare raze. Își simțea pieptul clocotind de viață și ar fi vrut să împrăștie împrejur dogoarea vîlvătăii care-l mistuia, să împrumute tumultul său nemișcării tăcute a pereților.

Unda se legăna în brațele lui puternice, amețită încă. I se părea că fiecare bătaie a inimii o saltă pe creste de valuri, într-o nemaitrăită plutire. Nu-și recăpătase glasul. Își rotea privirile în vîrtejul nebunesc al pașilor pe care Lur îi împletea într-un dans dezlănțuit, și goana aceasta de lumini și umbre îi dizolva orice început de îngîndurare. Tavanul plecase departe, poate dincolo de stelele nevăzute, și ochii cenușii ai lui Lur, pe care îi simțea teribil de aproape, se contopeau într-o pată strălucitoare. Totul părea încă ireal și vaporos, ca umbra unui vis abia isprăvit.

— Unda Ohoori...

Numele acesta căpătase pentru Lur semnificații neașteptate. Îl repeta acum cu o voce tot mai înceată, de parcă ar fi vrut să și-l modeleze pentru totdeauna în străfundul auzului.

Ajunse în fața peretelui transparent și își curmă dansul, oprindu-se. Își împlîntă privirea în golul negru care, plin cu stele, îl înconjura într-o cunoscută tovărășie. Zîmbetul pîlpîit al luminițelor tainice și îndepărtate, pe care îl îndrăgise demult, îl întîmpina acum prietenos. Îndoielile dispăruseră parcă, și pe geamul obscur al cerului, astralele picături străvezii răspîndeau o lumină plină de nădejde.

Erau liberi, scăpați din strînsoarea plasmei, scăpați de vîlvătaia lui Ahernar. Cum se întîmplase aceasta? Dar aveau acum importanță explicațiile? Lur și Unda știau că Astral-1 își poartă din nou trupul de metal prin Cosmos.

Erau iarăși liberi să se înalțe mereu spre începuturi amețitoare de drumuri; liberi să sfideze amăgirea adîncurilor siderale, să colinde nemărginirile, aducîndu-le aproape de sufletul oamenilor.

Unda privea și ea tabloul care se desfăcea în ploi de scîntei sub ochii ei și îl redescoperi cu o emoție proaspătă, abia născută. Alunecă mlădioasă din brațele lui Lur și rămase, pentru o clipă, dreaptă, fascinată de jocul capricios al scînteierilor. I se părea că stă pentru prima dată să contemple nesfîrșirea înconjurătoare.

Întoarse capul către Lur și-l privi lung. Omul de lîngă ea încetase de a mai fi doar comandantul astronavei. El existase în viața ei cu mult înainte de a-l cunoaște. Încă de atunci cînd se credea îndrăgostită pentru prima oară. Pe buze îi veni o șoaptă:

— Lur...

Trezit parcă dintr-o reverie, comandantul întoarse fața spre ea, surîzînd:

— Ce este, Unda?

— Lur, am înviat!... Sîntem înviați!...

Nu mai așteptă răspuns. Se întoarse iute, de parcă i-ar fi venit o idee neașteptată, și ieși din sală, fugind cu pași mărunți, în vîrful picioarelor.

Rămas singur, comandantul continuă o vreme să viseze, cu ochii pierduți în adîncul infinitului din fața sa. Întinse mîna și degetele îi atinseră geamul neted și rece.

Se gîndea la șirul de întîmplări stranii prin care trecuseră. Se gîndea la înverșunarea oarbă cu care o natură îndărătnică încercase să-i răpună. Și, totuși, scăpaseră...

— Liberi... Oare e cu putință?

Oare într-adevăr scăpaseră de o moarte care le păruse inevitabilă? Nu cumva totul e un vis? Un coșmar? Un ultim moment de luciditate, cea din urmă pîlpîire de conștiință într-un trup stins? Se roti pe călcîie, se aplecă, își mușcă adînc buzele. Era treaz, exista...

Așadar, erau vii și liberi. Ce minune se săvîrșise în căderea lor fulgerătoare spre Ahernar? Ce forță îi salvase de la ciocnirea fatală? Și cînd a mai avut timp s-o facă? Ce forță îi azvîrlise în Cosmos, din nou, ferindu-i de sfîrșitul neîndoielnic care i-ar fi așteptat în îmbrățișarea pulverizantă a astrului albastru?

Se îndreptă spre tabloul de bord pentru a controla aparatele. În față îi apăru întîi vitezometrul. Îl privi și scoase o exclamație de uimire. Zburau cu o viteză colosală, care, deși încă nu atingea pragul luminos, era aproape de acesta.

— Timpul!...

Îi pîndea acum o nouă primejdie, neprevăzută. Timpul se scurgea mai încet pe astronavă, și în felul acesta riscau să fie despărțiți definitiv de contemporanii lor. Dar nu numai atît: la viteza cu care se deplasau ar fi părăsit în scurt timp sistemul ahernarian. Primejdia era deci dublă, despărțirea se contura atît în timp, cît și în spațiu. Trebuia să frîneze...

Cîntări în gînd situația. Apoi, cu o mișcare hotărîtă, comandantul puse în funcțiune motoarele de frînare. Sistemul automat de avertizare se declanșă îndată ce motoarele își trimiseră în spațiu jerbele incandescente. Iar astronava începu să-și micșoreze vertiginos viteza.

Lur Glaar urmărea nedumerit vitezometrul. Indicațiile se schimbau neobișnuit de repede. Un sentiment bizar, de nesiguranță, îl cuprinse. După toate calculele, scăderea iuțelii ar fi trebuit să se producă mult mai lent. Cunoștea prea bine puterea maximă a motoarelor.

Nu știa încă ce anume, dar simțea că ceva nu este în regulă. Ar fi trebuit să controleze poate aparatele de bord. Însă era absurd să se îndoiască de precizia lor. N-aveau cum să se defecteze și de altfel nici nu le-ar fi putut verifica singur, în condiții de zbor.

Opri frînarea, iar iuțeala navei, mult micșorată deja, rămase constantă. Să fi crescut oare subit puterea motoarelor ? Ar fi fost și mai greu de explicat... Poate chiar imposibil.

Ce-o fi făcînd Unda ?

Pînă atunci nici nu se întrebase unde a dispărut fata. Nu cumva frînarea îi pricinuise vreun accident ?

Se întoarse brusc. În aceeași clipă ușa se deschise și în prag se arătă chiar ea. Însă Lur era cît pe aci să n-o recunoască.

Oare aceasta era chiar Unda ?

Rămasă în prag, ea privea cu ochi umezi chipul mirat al lui Lur, parcă așteptînd de la el un cuvînt.

Îmbrăcase haine de sărbătoare. Întreaga ei făptură radia o fericire solemnă și diafană. Corpul încremenit în unduiri arcuite de văluri își desena fin vraja în lumină. Chipul palid, transfigurat de o trăire intensă, dădea întregii ei imagini o înfățișare ciudată, coborîtă în realitate. Îmbrăcase veșmîntul cu care ar fi trebuit să descindă pe planeta unui alt sistem stelar, acolo unde poate i-ar fi întîmpinat oameni, ființe gînditoare ca și cei de pe Azdiir.

Oare aceasta era Unda ?

Lur Glaar rămase cu ochii pironiți pe arătarea aceea siderală și un gînd răsărit firesc, atît de firesc de parcă n-ar fi așteptat decît clipa aceasta pentru a se naște, îi polariză întreaga ființă.

Nu mai simțise niciodată ceva asemănător. În momentele acelea își dădea limpede seama că o iubea pe Unda. Înțelegea, în sfîrșit, că Unda este firul roșu care-l lega de viață. Pe neașteptate se trezi gîndindu-se că el și Unda sînt contopiți într-o singură ființă, renăscuseră unul pentru celălalt și nimic n-ar mai fi putut să-i despartă.

Întinse brațele, chemînd-o, și Unda se apropie, plutind parcă, cu pași nevăzuți. Apoi, ținîndu-se de mînă, se întoarseră către priveliștea cosmică.

Cu aceeași emoție în priviri, căutau amîndoi un punct în neant, o licărire șovăitoare, un nume drag, aducător aminte... Martor tăcut și îndepărtat, judecător drept, sfetnic și prieten.

Căutau imaginea lui Azdiir...

Dar n-o găseau. Ar fi vrut să-i încredințeze bucuria și mîndria lor. Căutau din ochi o cunoscută clipire. Dar planeta natală nu era nicăieri. Lur se încruntă.

Solicitară ajutorul cosmografului, dar pe harta desenată în grabă de acesta, Azdiir nu mai figura. Oare, cu adevărat, numărul corpurilor care se învîrteau în jurul tatălui — Ahernar — se micșorase cu unul?

S-au întrebat atunci dacă steaua care strălucea în fața lor este chiar alfa Eridan și dacă nu cumva s-au trezit într-o altă lume. Steaua era însă chiar alfa Eridan, toate celelalte planete erau cele binecunoscute. Doar orbitele lor apăreau puțin deplasate.

Au încercat pe urmă să-și imagineze că Azdiir se află de partea cealaltă a stelei, în eclipsă. Dar calculele precise ale complexului cibernetic le spulberară și de astă dată speranțele: influența lui Azdiir era imposibil de descoperit în mișcarea celorlalte corpuri.

Toate căutările le-au fost zadarnice. Azdiir dispăruse pentru totdeauna.

Și-au amintit strania înfățișare sub care îi întîmpinase acesta ultima dată. Și-au amintit nimbul feeric și zvîcnirile de inimă în agonie. Sentimentul unui tragic sfîrșit îi umplu atunci de o sfîșietoare conștiință că omenirea lor pierise.

Își plecară capetele și cîteva clipe nu fură în stare să mai rostească nici un cuvînt. Își fereau ochii, de teamă să nu descopere la celălalt același fior al înghețului.

Oare mai avea rost viața acum? Pentru ce se împotriviseră cu atîta înverșunare morții? Bucuria lor va mai putea înflori vreodată?

Unda îşi privi ruşinată veşmintele şi smulse vălul azuriu care îi înfăşura gîtul.

— Unda, încercă el s-o liniştească. N-au pierit toţi! Viaţa nu poate să piară! Ai uitat apelurile, ai uitat astronavele chemate în ajutor? Ai uitat taberele de pe celelalte planete? Poate Azdiir a dispărut. Dar omenirea nu!...

Unda simţea că exact acesta era lucrul pe care trebuia să i-l spună Lur. Îi aproba fiecare frază cu o înclinare mecanică a frunţii:

— Da, aşa trebuie să fie, Lur...

Unda îşi lipi capul de pieptul lui, pentru a-şi înăbuşi lacrimile. Îngăimă abia auzit:

— Da, Lur, tu ai întotdeauna dreptate... Întotdeauna!...

N-o putea vedea cum se luptă cu plînsul. Era încă plin de imaginea ei, cînd i se arătase în uşă, îmbrăcată în hainele acelea de sărbătoare. Închise ochii.

— O să ne îndreptăm spre tabăra cea mai apropiată... Acolo vom afla tot ce s-a întîmplat.

Ea încuviinţă din cap. Nu se mai simţea în stare să vorbească. Dar el nu putea s-o vadă.

— Acolo o să găsim oameni...

Unda înclină fruntea.

— Acolo o să întîlnim semenii noştri...

Se ghemui şi mai mult la pieptul lui.

— Semenii noştri, Unda!

(Sfîrşitul în numărul viitor)

Cititorii au cuvîntul

DRAGĂ REDACȚIE,

Urmărind cu regularitate scrisorile de la cititori, am observat că marea majoritate vin de la băieți. Fetele fie că-ți scriu foarte puține, fie că lor nu le publicați scrisorile. Dar te asigur că și pe ele le pasionează foarte mult lucrările de anticipație. De altfel, cea mai strălucită dovadă că nici nouă nu ne sînt străine problemele Cosmosului a făcut-o recent Valentina Tereșkova.

Sînt elevă în clasa a VIII-a și nu fac de rîs colectivul clasei mele nici în ceea ce privește învățătura, nici în privința disciplinei.

Mie mi-au plăcut foarte mult „Paradoxala aventură", „Nebuloasa din Andromeda", „Constelația din ape", „Atentat în infraroșu", „Factorul timp" și altele.

Sînt o cititoare pasionată a broșurilor încă din clasa a VI-a. Nu am decît foarte puține goluri în colecția mea, dar vreau să-mi procur și numerele care-mi lipsesc.

Acum să-ți mărturisesc un „secret". Eu nu citesc cărțulia imediat ce mi-o aduce poștașul, ci abia după ce am primit toate numerele care constituie romanul. Cu toate că nerăbdarea mea este mare, totuși așa pot urmări lucrarea mai bine.

Aș dori să se mai publice povestiri în legătură cu aspectul pe care-l vor avea regiunile înghețului veșnic.

ANGHELIDE MARILENA
București

Îți scriu pentru prima dată. Sînt elevă în clasa a VII-a și am note foarte bune.

Sînt o pasionată cititoare a Colecției. Am citit cu multă plăcere majoritatea cărților scrise de Jules Verne, care au fost traduse și în limba romînă. Deși multe dintre cele descrise de Jules Verne au devenit astăzi realitate, eu recitesc cărțile cu multă pasiune și dragoste. Se desprinde din ele atîta viață, încît ajungi să-i iubești pe eroi și nu-ți mai vine să lași cartea din mînă. Prin această scrisoare vreau să-mi exprim recunoștința pentru că cel de-al 200-lea număr al Colecției a apărut purtînd numele scriitorului considerat părintele literaturii științifico-fantastice.

Mi-au plăcut majoritatea lucrărilor publicate în Colecție. Vreau să amintesc aici cîteva dintre cele mai recente și care m-au atras în mod deosebit : „Omul care caută" de I. Vîlcev, „Esta" de J. Vinar, „Iurta corbului" de I. Efremov și „Cătălina" de Gh. Săsărman.

Îmi plac foarte mult povestirile care descriu cum sînt primiți și văzuți pămîntenii de oamenii altor lumi ca : „Planeta Mrina în alarmă" sau „Mai e și alt adevăr".

În încheierea scrisorii, vă urez succes în publicarea unor lucrări cît mai interesante.

BRÎNZEI DOINA
Cîmpulung-Moldovenesc
regiunea Suceava

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012



prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu



Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

dandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

• AUGUST 1963

41 007